

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 422/2022-32

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej Mgr. Romanom Šulhánekom, advokátom, Ambra Pietra 10645/17, Martin, proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava II č. k. 26 Cb 28/2014-245 zo 6. mája 2020 takto

r o z h o d o l :

1. Uznesením Okresného súdu Bratislava II č. k. 26 Cb 28/2014-245 zo 6. mája 2020 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, jej základné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenie Okresného súdu Bratislava II č. k. 26 Cb 28/2014 zo 6. mája 2020-245 **z r u š u j e a v e c v r a c i a** Okresnému súdu Bratislava II na ďalšie konanie.
3. Okresný súd Bratislava II **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľke trovy konania **375,24 eur** a zaplatiť právnomu zástupcovi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 14. júla 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 podľa Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dodatkový protokol“) uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť, vec vrátiť súdu na ďalšie konanie a žiada úhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľka v právnom postavení žalobkyne návrhom na vydanie platobného rozkazu z 23. septembra 2013 sa pred Okresným súdom Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) domáhala zaplata sumy 77 714,23 eur s príslušenstvom voči žalovanému. Dňa 15. februára 2017 vzala svoju žalobu späť v plnom rozsahu, žiadala konanie zastaviť a keďže k späťvzatiu žaloby došlo ešte pred prvým pojednávaním, požiadala okresný súd o vrátenie súdneho poplatku za podanie žaloby kráteného v zmysle príslušných ustanovení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“). Okresný súd uznesením č. k. 26Cb/28/2014 z 23. februára 2017 konanie zastavil (I. výrok), priznal žalovanému právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu (II. výrok) a vrátil sťažovateľke súdny poplatok za žalobu vo výške 4 615,87 eur (III. výrok). Proti predmetnému uzneseniu okresného súdu podal žalovaný odvolanie z dôvodu, že uznesenie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, keďže okresný súd nerozhodol o vrátení súdneho poplatku za podaný odpor proti platobnému rozkazu. Okresný súd o odvolaní žalovaného rozhodol uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom č. k. 26Cb/28/2014 z 11. mája 2018 tak, že sťažovateľke uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania vo výške 4 662,50 eur (v rozsahu náhrady zaplateného súdneho poplatku za odpor, pozn.) a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 2 817,89 eur (I. výrok) a žiadosť žalovaného o vrátenie súdneho poplatku za odpor zamietol (II. výrok).

3. Proti tomuto uzneseniu podala sťažovateľka sťažnosť v celom rozsahu z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia, o ktorom rozhodol okresný súd uznesením č. k. 26Cb/28/2014 zo 6. mája 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie“), v znení opravného uznesenia č. k. 26Cb/28/2014 z 2. júna 2020, ktorým menil uznesenie okresného súdu z 11. mája 2018 v časti, v ktorej bolo rozhodnuté o náhrade trov konania tak, že sťažovateľka je povinná zaplatiť žalovanému náhradu trov konania vo výške 4 662,50 eur a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 2 113,42 eur (I. výrok) a vo zvyšku sťažnosť sťažovateľky zamietol (II. výrok).

4. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 422/2022-11 zo 17. augusta 2022 prijal ústavnú sťažnosť sťažovateľky na ďalšie konanie v celom rozsahu. Po prijatí tohto uznesenia ústavný súd zistil, že právna zástupkyňa sťažovateľky [REDAKOVANÉ] advokátka, [REDAKOVANÉ] má pozastavený výkon advokácie od 1. augusta 2021 na jej žiadosť a zastupuje ju advokát Mgr. Roman Šulhánec, Ambra Pietra 10645/17, Martin. Nový právny zástupca Mgr. Roman Šulhánec na základe vyzvania doručil ústavnému súdu 14. novembra 2022 splnomocnenie na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom udelené sťažovateľkou.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľky je tvrdenie, že v dôsledku nesprávneho, nelogického a prísne formalistického výkladu zákona o súdnych poplatkoch bola sťažovateľka v rozpore s relevantnými ustanoveniami zákona o súdnych poplatkoch v znení účinnom od 1. júla 2016 zaviazaná na náhradu plnej sumy súdneho poplatku za podaný odpor žalovaným (v rámci výroku

o náhrade trov konania), hoci predmetný poplatok mal byť okresným súdom vrátený žalovanému a sťažovateľku mal zaviazať len na náhradu tej časti súdneho poplatku, ktorá mala byť krátená v zmysle príslušných ustanovení zákona o súdnych poplatkoch (v konkrétnom prípade ide o sumu vo výške 46,63 eur). Sťažovateľka tvrdí, že nerešpektovanie prechodných ustanovení zákona o súdnych poplatkoch (§ 18f) a prísne formalistický výklad predmetného zákona zo strany okresného súdu viedli k vydaniu takého rozhodnutia o náhrade trov konania, ktoré predstavuje extrémne vybočenie z pravidiel upravujúcich rozhodovanie o trovách konania, čo spôsobilo porušenie sťažovateľkou namietaných základných práv. Dodáva, že napadnuté uznesenie má nezanedbateľný negatívny dopad na jej majetkovú sféru, nesporne sa jej týka a v danom prípade je vydané v jej neprospech, keďže v jeho dôsledku dochádza k zmenšeniu jej majetku

III.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľky

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

6. Zákonný sudca, zhrňujúc priebeh konania vedenom pod sp. zn. 26Cb/28/2014 citovaním bodov 22 až 24 napadnutého uznesenia, tvrdí, že z dôvodu, že žalovanému nebol súdny poplatok za odpor proti platobnému rozkazu vrátený, bolo nevyhnutné sumu tohto poplatku zahrnúť do trov konania žalovaného a zaviazať žalobcu (sťažovateľku, pozn.) na ich úhradu.

7. K veci sa vyjadril aj predseda okresného súdu, ktorý uviedol, že po oboznámení sa s obsahom ústavnej sťažnosti a súdneho spisu sa v plnom rozsahu pridrižiava písomného vyjadrenia zákonného sudcu k veci zo 7. septembra 2022.

III.2. Replika sťažovateľky:

8. Sťažovateľka v podaní doručenom ústavnému súdu 14. novembra 2022 neposkytla vyjadrenie k vyjadreniu okresného súdu z dôvodu hospodárnosti (žiadne nové skutočnosti pre posúdenie veci).

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

9. Rozhodovacia činnosť ústavného súdu vo vzťahu k rozhodnutiam civilných súdov o náhrade trov konania vychádza z toho, že skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňujúce a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00). Na tento výklad nadväzuje rozhodovacia činnosť ústavného súdu, ktorá zdôrazňuje jeho zdržanlivosť k výkladu zákonného práva o náhrade trov konania, keďže problematika trov konania má akcesorickú povahu, a preto sa k zrušeniu napadnutého výroku o trovách konania treba uchýľovať iba výnimočne pri zistení extrémneho zásahu do základného práva (II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011).

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práv sťažovateľky podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu, ku ktorému malo dôjsť napadnutým uznesením okresného súdu tým,

že bola zaviazaná na náhradu súdneho poplatku za podaný odpor žalovaným (v rámci výroku o náhrade trov konania), hoci predmetný poplatok mal byť podľa príslušných ustanovení zákona o súdnych poplatkoch okresným súdom vrátený žalovanému.

11. V konkrétnych okolnostiach tejto veci poplatkovú povinnosť znášala tak sťažovateľka v pozícii žalobcu (ako navrhovateľka poplatkového úkonu), ako aj žalovaný za odpor podaný proti platobnému rozkazu (vyrubený uznesením 28. novembra 2013, postúpený na vymáhanie justičnej pokladnici 12. februára 2014 vo výške 4 662,50 eur). Následne došlo k späťvzatiu žaloby v celom rozsahu ešte pred prvým pojednávaním (20. februára 2017). Súd uznesením č. k. 26Cb/28/2014 z 23. februára 2017 konanie zastavil, priznal žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu a zároveň rozhodol o vrátení súdneho poplatku sťažovateľke za žalobu (žalovanému súdny poplatok za odpor vrátený nebol, pozn.). Hoci obe strany mali pri zaplatení súdnych poplatkov za úkony, ktoré od súdu žiadali (za žalobu a za odpor) rovnaké postavenie, malo pre nich zastavenie konanie odlišné následky, v tejto časti konania v neprospech žalovaného. Žalovaný sa prirodzene dožadoval vrátenia súdneho poplatku v podanom odvolaní proti uzneseniu o zastavení konania. Okresný súd uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom z 11. mája 2018 žiadosť žalovaného o vrátenie súdneho poplatku zamietol (odôvodňujúc to tým, že § 11 ods. 9 zákona o súdnych poplatkoch o vrátení súdneho poplatku za odpor za splnenia podmienky, že k späťvzatiu žaloby dôjde pred prvým pojednávaním, bol účinné iba do 30. júna 2016, pozn.). Súdny poplatok podaný za odpor (4 662,50 eur) považoval za výdavok žalovaného v súvislosti s bránením jeho práva, a tak ho v plnej sume zahrnul do náhrady trov konania, ktorého zaplatenie uložil sťažovateľke. Týmto postupom okresný súd opätovne, avšak iným spôsobom, spôsobil rozdielny právny následok v majetkovej sfére účastníkov konania, tentoraz v neprospech sťažovateľky. V okolnostiach tejto konkrétnej veci sa síce sťažovateľke jej krátený súdny poplatok v sume 4 615,87 eur vrátil späť, ale fakticky oň prišla momentom uloženia povinnosti zaplatiť súdny poplatok za odpor žalovanému. Tým sa úplne potrel motivačný účel vrátenia súdneho poplatku spočívajúci v tom, aby účastníci konania v akomkoľvek štádiu sporu prejavili záujem o skončenie konania a pritom neprišli o poplatok, ktorý zaplatili. Navyše, súdu ani nevznikli v súvislosti so súdnym konaním žiadne náklady a ak by aj nejaké vznikli, tie sú pokryté časťou zaplateného súdneho poplatku, ktorý sa späť nevracia (§11 ods. 4 zákona o súdnych poplatkoch).

12. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že zásadný význam má posúdenie otázky, či okresný súd bol alebo nebol povinný vrátiť žalovanému poplatok za podaný odpor o to viac, že od tohto sa odvíjal ďalší postup súdu v podobe uloženia povinnosti zaplatiť súdny poplatok v rámci náhrady trov konania, ktorého dôsledkom bol tvrdý negatívny zásah do majetkovej sféry sťažovateľky.

13. V tomto kontexte ústavný súd poukazuje na právnu úpravu vzťahujúcu sa na vec sťažovateľky, a to v dvoch časových obdobiach (I.) vyrubenie súdneho poplatku za odpor žalovaného v roku 2013 podľa v tom čase účinného zákona o súdnych poplatkoch (ďalej aj „predchádzajúca právna úprava“) a (II.) späťvzatie žaloby s následkom zastavenia konania v roku 2017, teda v období, keď sa súdny poplatok za odpor už nevyruboval s účinnosťou od 1. júla 2016 [po nadobudnutí účinnosti zákona č. 125/2016 Z. z. o niektorých opatreniach súvisiacich s prijatím Civilného sporového poriadku, Civilného mimosporového poriadku a Správneho súdneho poriadku a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „nová právna úprava“)]. V priebehu účinnosti predchádzajúcej právnej úpravy boli v § 11 ods. 9 explicitne uvedené prípady, keď sa

poplatok za odpor sa vráti (týkalo sa to aj zastavenia konania pred začatím pojednávania vo veci samej). V zmysle novej právnej úpravy bol § 11 ods. 9 vypustený.

14. Nová právna úprava vrátenie súdneho poplatku za odpor zloženého podľa predchádzajúcej právnej úpravy explicitne neupravuje. Obsahuje však prechodné ustanovenie k úpravám účinným od 1. júla 2016 v § 18f zákona o súdnych poplatkoch, podľa ktorého „z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. júna 2016 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. júna 2016, i keď sa stanú splatnými po 1. júli 2016“.

15. Podstatnou otázkou je, ako sa pristúpi k výkladu pojmu *vyberania* poplatkov v zmysle predmetného intertemporálneho ustanovenia. Sťažovateľka poukazuje na extenzívny výklad pojmu *vyberanie* súdnych poplatkov, pod ktorý je potrebné subsumovať kompletne rozhodovanie vo veci súdnych poplatkov vrátane ich vrátenia. Okresný súd v napadnutom uznesení (ako aj v uznesení vydanom vyšším súdnym úradníkom) interpretoval citované ustanovenie doslovne, a to tak, že na vrátenie súdnych poplatkov za odpor po 1. júli 2016 v žiadnom prípade nemožno uplatňovať § 18f zákona o súdnych poplatkoch, keďže upravuje výlučne *vyberanie* súdnych poplatkov, a nie ich vrátenie.

16. Ústavný súd považuje záver okresného súdu za nesprávny v dôsledku formalistického výkladu § 18f zákona o súdnych poplatkoch v rozpore so zmyslom, účelom zákona o súdnych poplatkoch, ako aj logikou veci.

17. Zo znenia citovaného § 18f zákona o súdnych poplatkoch je zjavné, že zákonodarca nepokryl určitú situáciu, a to vrátenie súdneho poplatku textom právnej normy. Zároveň je však ústavný súd toho názoru, že nebolo úmyslom zákonodarcu túto právnu situáciu vylúčiť. Vzhľadom na účel poplatku, ktorým je úhrada nákladov štátu za poskytnutie spravodlivosti, možno slovo *vyberajú* z citovaného § 18f zákona o súdnych poplatkoch vykladať tak, že zahŕňa nielen *vyberanie*, ale aj *vrátenie* súdneho poplatku. Okresný súd, zohľadňujúc len jazykové vyjadrenie prechodného ustanovenia, posúdil problematiku vrátenia súdneho poplatku za odpor prísne formalisticky bez toho, aby zohľadnil zmysel a účel zákona o súdnych poplatkoch. Rovnako opomenul vziať do úvahy spôsob, akým bol konkrétny súdny poplatok za odpor upravený v prechádzajúcej právnej úprave (vyrubovanie, zloženie, spotrebovanie, vracanie), ako i to, že nová právna úprava už tento súdny poplatok nepozná. V prípade, ak by bola predchádzajúca právna úprava naďalej účinná, súdny poplatok za odpor zložený žalovaným by mu bol vrátený ako nespotrebovaný a pokiaľ by sa konanie začalo podľa novej právnej úpravy, žalovanému by už súdny poplatok za odpor vyrubený nebol (III. ÚS 662/2017). Pokiaľ je peňažná platba za súdny poplatok chápaná ako istý ekvivalent činnosti orgánu štátu a k takej činnosti nedošlo ani vo vzťahu k sťažovateľke a ani vo vzťahu k žalovanému, nedošlo ani k úplnému spotrebovaniu zložených súdnych poplatkov a naplneniu ich účelu, preto mal byť súdny poplatok za odpor vrátený žalovanému, a nie zahrnutý pod trovy konania, ktoré má zaplatiť sťažovateľka, a to iba v dôsledku zmeny právnej úpravy, ktorá o vrátení súdneho poplatku za odpor mlčí. Nad rámec ústavný súd dodáva, že použitím čl. 4 Civilného sporového poriadku bolo možné absenciu slovného vyjadrenia „vrátenie“ nahradiť aj systematickým výkladom, teda jeho vyvodením z iného súvisiaceho ustanovenia, konkrétne z § 11 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch (III. ÚS 662/2017).

18. Podľa názoru ústavného súdu formalisticky prístup okresný súd uplatnil aj pri otázke aktívnej procesnej legitímácie sťažovateľky na podanie sťažnosti proti výroku napadnutého rozhodnutia,

v ktorom sa rozhodovalo o práve žalovaného na vrátenie súdneho poplatku za odpor s odôvodnením, že predmetný výrok sa sťažovateľky nedotýka. Aktívnu legitimáciu podľa § 240 Civilného sporového poriadku má len ten, v koho neprospech bolo uznesenie vydané. Okresný súd nezohľadnil, že nevrátenie súdneho poplatku za odpor žalovanému je v neprospech sťažovateľky, uznesenie sa jej dotýka, pretože tento poplatok musí zaplatiť, a tak nepochybne zasahuje do jej majetkovej sféry. Ak by okresný súd vrátil súdny poplatok za odpor žalovanému s odkazom na § 18f zákona o súdnych poplatkoch, nebol by dôvod zaviazať sťažovateľku na jeho zaplatenie. Práve vo vzájomnej súvislosti medzi oboma výrokmi v uznesení vyššieho súdneho úradníka z 11. mája 2018 ústavný súd vidí oprávnenie sťažovateľky napadnúť výrok o nevrátení súdneho poplatku za odpor.

19. Ústavný súd pripomína, že v zmysle stabilizovanej judikatúry ústavného súdu má každý právo na to, aby sa v jeho veci v konaní pred všeobecnými súdmi rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavný súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma (IV. ÚS 77/02, III. ÚS 63/06).

20. V posudzovanom prípade išlo o spor o výklad a aplikáciu práva, ktorý pre sťažovateľku predstavuje ústavnoprávny rozmer. Okresný súd, prihliadajúc *len* na priame a výslovné pokyny v zákonom texte (§18 f zákona o súdnych poplatkoch), nesplnil povinnosť zisťovať a formulovať, čo je konkrétnou právnou normou sledované. Interpretoval § 18f zákona o súdnych poplatkoch takým spôsobom, ktorý nezodpovedá zmyslu a účelu tohto zákona, a tým zasiahol do namietaných práv sťažovateľky, ktorej bola uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odpor žalovaného v nemalej výške. Uvedené podčiarkuje skutočnosť, že štát (okresný súd) si v rozpore s rozumným výkonom spravodlivosti v podstate bezdôvodne ponechal žalovaným zaplatený súdny poplatok za odpor a svoju povinnosť vrátiť žalovanému poplatok „presunul“ napadnutým uznesením na sťažovateľku, odôvodňujúc túto zjavnú nespravodlivosť len tým, že vypustením § 11 ods. 9 zákona o súdnych poplatkoch z predchádzajúcej právnej úpravy nie je možné už zaplatené poplatky vrátiť (bod 24 napadnutého uznesenia). Preto nemožno intertemporálne ustanovenie § 18 zákona o súdnych poplatkoch vykladať inak, než tak, že pojem *vyberanie* súdnych poplatkov v sebe zahŕňa aj ich *vrátenie*, a preto mal okresný súd vrátiť súdny poplatok žalovanému.

21. Na základe dosiaľ uvedeného možno konštatovať, že okresný súd otázku vrátenia súdneho poplatku za odpor posúdil prísne formalisticky a ústavne nesúladne zaviazal sťažovateľku na náhradu tohto súdneho poplatku, zahrňujúc ho do trov konania, čím došlo k porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 dohovoru. Napadnuté uznesenie okresného súdu predstavuje zásah do majetkovej sféry sťažovateľky, ktorý má za následok porušenie práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu.

22. Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy vyhovel ústavnej sťažnosti, vyslovil porušenie základných práv sťažovateľky namietaným uznesením a zrušil namietané uznesenie. Podľa čl. 127 ods. 2 tretej vety ústavy vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie s tým, že okresný súd, viazaný právnym názorom ústavného súdu, znova rozhodne o sťažnosti

sťažovateľky proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka, ktorým jej bola uložená povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania, t. j. súdneho poplatku za odpor v plnej sume, a ktorým bola zamietnutá sťažnosť žalovaného o vrátenie súdneho poplatku za odpor. Úlohou okresného súdu bude rozhodnúť ústavne konformným spôsobom s použitím interpretácie prechodného ustanovenia § 18f zákona o súdnych poplatkoch tak, ako to načrtol ústavný súd v tomto náleze a ako tomu nasvedčuje aj rozhodovacia prax všeobecných súdov v obdobných prípadoch (uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 60Cb 41/2016 z 27. júna 2017, č. k. 60 Cb 78/2013 z 21. septembra 2016, uznesenie Okresného súdu Galanta č. k. 15C 35/2016 z 9. januára 2017, uznesenie Okresného súdu Zvolen č. k. 10C 364/2015 z 24. augusta 2016).

V.

Trovy konania

23. Ústavný súd priznal sťažovateľke]§ 73 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 375,24 eur podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Sťažovateľka má nárok na náhradu za dva úkony právnej služby v roku 2020 (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie sťažnosti (2 x 177 eur) čo spolu s náhradou podľa § 16 ods. 3 vyhlášky (2 x 10,62 eur) predstavuje celkovú sumu 375,24 eur.

24. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. novembra 2022

Miloš Mad'ar
predseda senátu